

ZDRAVKO JEŽIĆ - PUSKO (17. kolovoza 1931. - 19. lipnja 2005.)

Vrhunski sportaš i vrhunski stručnjak

Uz Puska Ježića vezano je nešto što u današnjem sportu može izgledati veoma čudnim - nakon diplomiranja u redovnom roku za inženjera kemije počeo je raditi u OKI-ju

Daleko od domovine, daleko od Zagreba u kojem je postao inženjer kemije i svjetski poznati vaterpolist, u Long Islandu (SAD) umro je Zdravko Ježić - Pusko (17. kolovoza 1931. - 19. lipnja 2005.). Bio je to kraj izvanredne stručne, ali i sportske vaterpolske karijere.

Zdravko, popularno Pusko, Ježić počeo se još kao đak baviti plivanjem u APK Mladost, ali je ubrzo prešao na vaterpolo u kojem je do punog izražaja došla, ne samo njegova velika plivačka sposobnost nego i neizmijerna upornost i sistematičnost. Postao je tako sudionikom i suborcem velike generacije hrvatskih vaterpolista - Zdravka Čire Kovačića, Jurja Amšela, Veljka Bakašuna, Marka Brainovića, Vladimira Ivkovića, Ivica Jobe Curtinija, Lovre Radonića, Ive Štakule, Boška Vuksanovića, Ive Cipcija, Tomislava Franjkovića, Hrvoja Kačića, Marijana Žužēja i Zlatka Šimenca. S njima je osvojio dvije srebrne medalje, na olimpijskim igrama 1952. u Helsinkiju i 1956. u Melbourneu, a 1960. u Rimu bio je četvrti, jer je domaćin Italija "morala" pobijediti.

Na Trofeju Italija, tada neslužbenom Prvenstvu svijeta (SP se još nisu održavala) u nizozemskom Nijmegenu bio je pobjednik. S reprezentacijom tadašnje Jugoslavije, koju su činili samo Hrvati, bio je na Europskom prvenstvu drugi 1954. u Torinu i 1958. u Budimpešti, a treći 1950. u Beču. Za te uspjehe, kada su se uz olimpijske igre igrala još samo europska prvenstva svake četvrte godine i kada nije bilo nikakvih međunarodnih kupova, Zdravko Ježić izabran je 1981. godine kao deveti po redu (s još desetericom vaterpolista) i prvi od vaterpolista tadašnje Jugoslavije 1981. u Međunarodnu dvoranu vaterpolske slave osnovane 1966. godine.

Za svoj jedini klub, AVK Mladost, Ježić je nastupio 113 puta.

Trofej Italija - bazen Šalata 1957. godine

1. red: ZDRAVKO JEŽIĆ, Uroš Roje, Tomislav Franjković, LOVRO RADONJIĆ i Jani Rarle
2. red: Zlatko Šimenc, VLADO IVKOVIĆ, Čiro Kovačić

mjesto. Odgovor je bio čestitka i obavijest da ga stipendija više ni na što ne obvezuje (!?).

Veoma zapaženog na studiju, Ježića je profesor kod koga je specijalizirao odmah preporučio velikoj multinacionalnoj kompaniji "Dow Chemical" u kojoj je počeo raditi u razvojnom odjelu, kojemu je uskoro postao i direktor! Tu je izradio 19 američkih patenata o sintezi raznih spojeva i proizvodnji polimernih materijala. Uza to je dobio i četiri patenta prava u Kanadi, te po jedno u Njemačkoj, Čileu, Meksiku, Peruu, Filipinima, Tajvanu i u Australiji. Za sve to je 1991. postao počasni profesor Sveučilišta Oklahoma, a 1994. i naslovni profesor kemijskog inženjeringa.

Ta biografija izgleda u doba današnjeg tzv. sporta veoma čudno. Ona, međutim, samo potvrđuje da vrhunski sportaši osim vrhunskih sportskih sposobnosti imaju i druge takve sposobnosti, ali se one menadžerskim metodama uništavaju do razine više-manje uspješnog trenera ili - gostioničara. To je uništavanje, kao što se vidi iz ovog primjera, nacionalne supstance. Hrvatski olimpijski odbor je 1992. godine Zdravka Ježića imenovao sportskim veleposlanikom u SAD. Iza njega ostali su supruga, sinovi manager i liječnik te kćerka pravica .

Žarko Susić